

DICTAMEN: 21/13, de 17 de gener

MATÈRIA: Responsabilitat patrimonial

DEPARTAMENT: Governació i Relacions Institucionals

PONENT: Ma. Jesús Montoro Chiner

Reclamació d'indemnització instada per «G., SL» davant l'Ajuntament de Granollers pels danys i perjudicis derivats de l'anul·lació d'unes llicències d'obres i activitats

ANTECEDENTS

Es dedueixen del Dictamen.

FONAMENTS JURÍDICS

I. L'objecte d'aquest Dictamen és la reclamació d'indemnització instada per «G., SL» davant l'Ajuntament de Granollers pels danys i perjudicis derivats de l'anul·lació en seu judicial d'unes llicències d'obres i activitats.

L'anàlisi de la reclamació d'indemnització implica referir-se als aspectes següents: a) els requisits formals i el procediment de la reclamació; b) l'existència del dany i l'antijuridicitat; c) l'existència de relació de causalitat entre els danys produïts i el funcionament dels serveis públics, i d) si escau, la valoració del dany i les quantitats i modalitats de la indemnització.

Els reclamants basen la petició d'indemnització en l'anul·lació per la Sentència de 6 de febrer de 1995, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de les llicències d'obres i activitats corresponents al cinema YYY gestionat per la societat reclamant, en un edifici situat a XXX, de Granollers.

La quantia de la indemnització sol·licitada es fixa en 3.136.295,47 euros. La societat reclamant justifica la pretensió en el fet que la nul·litat de la llicència d'obres que permet la construcció de l'edifici propietat de «G., SL» i de la llicència que emparava el funcionament de l'activitat de multicine va causar diversos perjudicis, que es concreten en el cost de l'enderroc de l'edifici, en la pèrdua del valor de l'edifici enderrocat i en el cost de la reconstrucció, en la pèrdua dels beneficis i en les despeses d'assessorament jurídic i tècnic.

La proposta de resolució desestima la reclamació, ratifica íntegrament el contingut de l'Acord de la Junta de Govern Local de 28 de novembre de 2011, pel qual es desestimen les al·legacions presentades per «G., SL» el 5 d'agost de 2011; es proposa inadmetre la reclamació de responsabilitat patrimonial instada per la societat esmentada, el 18 de novembre de 2010 (per prescripció de l'acció), i es tramet l'expedient a la Comissió Jurídica Assessora per tal que n'emeti el dictamen preceptiu, i, finalment, annexa tot l'expedient administratiu, així com tots els

expedients anteriors que en portessin causa, a la sol·licitud de dictamen de la Comissió Jurídica Assessora.

II. El dictamen d'aquesta Comissió Jurídica Assessora s'emet, preceptivament, amb els expedients de responsabilitat patrimonial, segons el que disposa l'article 8.3.a) de la Llei 5/2005, de 2 de maig. El precepte restringeix el coneixement d'aquesta Comissió a les reclamacions de responsabilitat patrimonial de les administracions públiques la quantia de les quals sigui igual o superior a 50.000 euros, com és el cas que ens ocupa.

L'Administració local, en aquest cas l'Ajuntament de Granollers, en els mateixos supòsits i sota els mateixos principis aplicables a totes les administracions públiques, també pot resultar patrimonialment responsable en els termes establerts en la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), i així es disposa també en l'actualitat, per imperatiu de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic del procediment de les administracions públiques a Catalunya. El mateix expressava la legislació catalana de règim local, constituïda pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals ha tramès la petició d'aquest dictamen a la Comissió Jurídica Assessora.

Com tantes vegades ha assenyalat aquest òrgan consultiu, i ara mateix ho reitera, la institució de la responsabilitat patrimonial es fonamenta en l'article 106.2 de la Constitució; i la remissió que efectua a les normes, en els termes que estableix la llei, suposa una referència als paràmetres d'exercici i admissibilitat de l'acció, així com als requisits i elements materials necessaris perquè la petició prosperi i el perjudicat tingui dret a ser indemnitzat. Com és sabut, aquests requisits es concreten en els articles 139 i següents de l'LRJPAC i els corresponents del Reial decret 429/1993, que aprova el Reglament dels procediments de les administracions públiques en matèria de responsabilitat (RPRP), que la desplega. Tot això integrat ara en la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediment de les administracions públiques a Catalunya.

III. A més de la regulació procedimental de la responsabilitat de les administracions públiques ja citada, cal esmentar també el contingut substantiu de l'article 142.4 de l'LRJPAC, que disposa que: "L'anul·lació en la via administrativa o per l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu dels actes o disposicions administratives no pressuposa el dret a la indemnització [...]", tot i que, naturalment, aquest seria procedent si es donessin els requisits exigits per l'ordenament.

Els supòsits indemnitzatoris regulats per la legislació estatal urbanística, als quals remet la legislació urbanística a Catalunya, estan continguts en l'article 35 del Text refós de la Llei de sòl, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2008, atès que la reclamació de responsabilitat es va formular l'any 2010, i es refereixen a l'anul·lació de títols administratius habilitants d'obres mitjançant les sentències a les quals s'ha fet i es farà referència. Tot i que, com reitera la legislació urbanística, tant catalana com estatal, en cap cas no pot haver-hi indemnització si ha existit culpa o negligència greu imputable al perjudicat.

En el moment d'atorgar-se les llicències d'obres i activitats, es trobava vigent a Catalunya el Text refós 1/1992, que remetia també a la legislació estatal en el supòsit de causes indemnitzatòries motivades per actes urbanístics i de planejament.

IV. A tall il·lustratiu, resulta convenient dedicar unes línies a la manera com s'han originat els fets que donen lloc a aquesta reclamació.

– La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Secció Segona, va dictar la Sentència de 6 de febrer de 1995, parcialment estimatòria del recurs deduït per la Sra. F. G., contra una resolució de l'Ajuntament de Granollers perquè s'havia concedit una llicència d'obres i d'activitat per a sala de multicinemes.

La Sra. F. G. actuava per la via de l'acció pública.

– La Sentència, tenia la part expositiva del tenor literal següent: "*Fallamos: Estimar parcialmente el presente recurso, anulando las resoluciones impugnadas, con declaración de nulidad de la licencia de obras y de actividad para multisala de cinco cines, con desestimación de las demás pretensiones formuladas.*"

La referida Sentència va ser objecte de recurs en cassació tant pel titular de la llicència com per l'Ajuntament de Granollers, però en la Sentència de 5 d'octubre de 2000, la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va decidir que no pertocava la cassació.

En el fonament tercer de la Sentència del Tribunal Suprem esmentada es llegeix textualment: "*La pretensión articulada en el suplico de la demanda de los autos de instancia radica en la petición de declaración de nulidad de la licencia de obras del edificio donde se quería ubicar la multisala de cines debiendo proceder a su demolición en todo aquello que sobrepase los 3,5 metros de altura y a la declaración de nulidad de la licencia de actividad por no estar autorizado este uso, y que el alcalde de Granollers venía obligado a disponer la suspensión de los efectos de las licencias concedidas, procediendo a la inmediata paralización de las obras iniciadas a su amparo, al tratarse de una infracción urbanística grave, concluyendo el último apartado del suplico, a modo de resumen y conclusión, que se dictara Sentencia declarando la nulidad de ambas*

licencias. La parte dispositiva de la Sentencia impugnada es rotunda y concluyente, y de absoluta correlación con lo pretendido por el demandante al declarar 'nulidad de la licencia de obras y de actividad para multisala de cinco cines, con desestimación de las demás pretensiones formuladas', puesto que la declaración de nulidad de la licencia de obras implica, por sí misma, la demolición de lo indebidamente construido."

– En l'escrit de 3 d'agost de 2011, «G., SL» admet que, amb caràcter previ a la formulació de la reclamació de responsabilitat patrimonial a què fa referència la proposta de l'instructor (i a la qual es refereix aquest expedient), la societat ja havia realitzat reclamacions anàlogues el 20 d'agost de 2001, el 14 d'agost de 2002, l'1 de juliol de 2003 i el 19 d'octubre de 2004. Segons la reclamant, aquests escrits romanien encara vigents i, per tant, l'escrit de reclamació formulat el 5 de setembre de 2011, només era una reiteració de les anteriors.

– Consta en l'expedient que l'instructor, en formular la proposta de resolució, conclouïa que el 3 de juliol de 2008 havia prescrit el dret de l'entitat per a formular la reclamació de responsabilitat patrimonial.

– Cap de les reclamacions de responsabilitat formulades amb anterioritat a les del 4 d'agost de 2008 i 5 de novembre de 2010, i desestimades per inadmissibilitat, no van ser objecte de recurs per l'ara peticionari d'indemnització. En la proposta de resolució, l'Ajuntament de Granollers sosté, que el *dies a quo* era, en principi, el 5 d'octubre de 2000, data en què la Sentència del Tribunal Suprem va produir la fermesa de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; o, com a màxim, el moment de la data de notificació d'aquesta Sentència del Tribunal Suprem.

– Per al càlcul temporal en què basa la interrupció de la prescripció, el reclamant pren en consideració els escrits que hi va haver entre ell mateix i l'Ajuntament de Granollers per a acordar com executar la Sentència, la manera i els períodes en què es van produir lapsus temporals i, en especial, l'incident d'impossibilitat d'execució, així com l'incident posterior d'execució subsidiària.

– En l'expedient consta que, en la primera reclamació presentada el 20 d'agost de 2001, l'instant es referia al fet que la petició tenia lloc “pels danys i perjudicis que puguin resultar de l'execució de la Sentència en el procediment de referència” (pàg. 11 de l'expedient).

– De l'expedient també es dedueix que la litigant en acció pública, la Sra. F. G., ha interposat el Recurs 88/2011, davant el Jutjat núm. 11, de Barcelona, el qual encara es troba pendent per les despeses econòmiques ocasionades a ella i a la família durant els procediments i processos.

– A la pàgina 42 de l'expedient consta un escrit de la fiscal sobre el Recurs 1285/92, “Assumpte Projecte de demolició total de la coberta de l'edifici dels cinemes YYY”, en el qual s'esmenta la Sentència de 6 de febrer de 1995; la confirmació per la del Tribunal Suprem de 5

d'octubre de 2000; l'incident d'impossibilitat d'execució, desestimat mitjançant la Interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 27 de setembre de 2001 i ratificat en súplica per una altra Interlocutòria de 22 de gener de 2002, les quals van ser objecte de recurs en cassació per l'Ajuntament de Granollers; i la Sentència de 22 de novembre de 2005 del Tribunal Suprem, en la qual declara que no pertoca el recurs de cassació ni, en conseqüència, l'incident d'impossibilitat d'execució de la Sentència. En l'escrit esmentat, dictat en la causa (en la qual resulta imprescindible escoltar el fiscal si l'acció exercida al·ludeix a l'article 105 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa i es tracta d'una acció popular) en matèria urbanística, es fa constar el que segueix: *“Al ser requerido el Ayuntamiento de Granollers presenta un primer proyecto de adecuación de la cubierta de los cines YYY, situado en XXX, en la Sentencia judicial núm. 97/1995, quedando un pilar central que no puede considerarse un elemento accesorio de los permitidos por la normativa urbanística, sino que forma parte de la estructura principal del edificio y que supera la altura de 3,5 metros, cosa que no niega el propio arquitecto municipal, haciendo referencia a las dificultades técnicas del proceso, pues rebajar la altura implicaba la demolición del edificio. Proyecto que es devuelto por Providencia de 2 de septiembre de 2009, confirmada en súplica por el referido Auto de 25 de noviembre de 2009, en el mismo sentido que el informe de la fiscal. En todo caso, al no haber prosperado los recursos, se ha de proceder al cumplimiento en sus propios términos de la Sentencia que dispone en el número 3 de sus fundamentos de derecho ‘dado que la altura de la sala de multicines supera los 3,5 metros permitidos’, pues aunque no se ha practicado pericial alguna sobre este extremo, las partes están de acuerdo en que se supera tal altura, cabe concluir que la licencia otorgada no se halla ajustada a la normativa urbanística vigente en el municipio, debiendo procederse a la demolición de todo aquello que sobrepase tal altura máxima. La cubierta del edificio es inclinada y la estructura de la zona central de la cubierta tiene forma piramidal. El edificio central de los cines XXX se sitúa en el interior de una isla delimitada por calles con acceso desde XXX. La estructura no es una estructura tradicional, sino una malla espacial, con un solo soporte central y unas vigas de celosía, por lo que la intervención se ha de hacer en el interior de las edificaciones ocupadas y en funcionamiento, por lo que el proyecto se ha encomendado a especialistas técnicos arquitectos en temas estructurales. El nuevo proyecto técnico que ha sido presentado por el Ayuntamiento de Granollers contempla la demolición total de la cubierta del edificio central de los cines XXX, con lo que no sobresale el pilar central que motivaba la devolución del proyecto anterior, sino que se substituye por una nueva cubierta que no excede, en ninguno de sus puntos, los 3,5 metros. Según lo expuesto, la fiscal considera que el proyecto aportado se ajusta a lo dispuesto en la Sentencia de 6 de febrero de 1995. Barcelona, 20 de enero de 2010.”*

– Consta en l'expedient que, el 24 de setembre de 2008, van notificar a «G., SL» la Resolució 766/2008, dictada per l'alcalde de Granollers, entre els extrems de la qual s'acorda el que segueix: "Tercer. Iniciar expedient d'execució subsidiària de la Sentència ferma núm. 97 de 6 de febrer de 1995 del Tribunal Superior de Justícia en els seus propis termes. Comunicar a la societat «G., SL», amb domicili [...] que l'import total que resulti del cost per la redacció del Projecte i de les actuacions a executar d'una manera subsidiària aniran al seu càrrec. No obstant això, l'abonament d'aquest import total se subjecta al resultat de la tramitació de l'expedient de responsabilitat patrimonial corresponent, en el qual es determinarà la quantitat a compensar. Desestimar la resta del recurs quant a la reclamació de responsabilitat patrimonial, perquè aquesta es podrà establir en l'expedient administratiu una vegada executada i donat compliment a la Sentència núm. 97/1995, de 6 de febrer, a què s'ha fet esment" (pàg. 2 de l'expedient de responsabilitat patrimonial).

– Sobre la base de les anteriors transcripcions, el reclamant entén que l'acció de responsabilitat no està prescrita, perquè aquesta només es pot determinar quan la Sentència s'executi i s'acompleixi; i que el terme que l'Ajuntament utilitza en l'escrit, "abonament", i no el terme "devolució", és un signe notori que l'expedient de responsabilitat es pot tramitar, ja que l'acció s'ha d'entendre com a nascuda un cop executada i acomplerta la Sentència en els termes materials, fins i tot després de l'expedient d'execució subsidiària.

La conclusió de tot l'anterior és que la reclamació dels danys derivats del contingut d'una Sentència de 1995, esdevinguda ferma l'any 2000, per la qual s'ha reclamat en els anys 2001, 2002, 2003, 2004 i 2008, es transforma en una reclamació de responsabilitat patrimonial pels danys derivats de l'execució de la Sentència; i retarda la reclamació de danys i perjudicis per l'anul·lació de la llicència acordada el 1995 a una petició de responsabilitat patrimonial l'acció de la qual es pretén mantenir divuit anys més tard.

Finalment, en l'escrit que el reclamant va dirigir a aquesta Comissió Jurídica Assessora en el decurs de la tramitació de l'últim expedient de responsabilitat presentat, quan aquest ja estava en fase de dictamen davant aquest alt òrgan consultiu, fa constar que, en els quatre escrits de reclamació dels anys 2001, 2002, 2003 i 2004, l'Ajuntament de Granollers va resoldre denegar la reclamació, entre d'altres motius "perquè la reclamació no reunia tots els requisits exigits en l'article 139 de la Llei 30/1992" (pàg. 2 de l'expedient).

En el Dictamen 242/10, aquesta Comissió va analitzar la revisió d'ofici d'un conveni signat entre l'Ajuntament de Granollers, una recurrent en la via d'acció pública i «E., SA» i va informar favorablement sobre la nul·litat de ple dret del conveni subscrit, que tenia per finalitat compensar la recurrent econòmicament, per donar-se la circumstància d'impossibilitat d'execució de la Sentència.

La causa de la nul·litat era la continguda en l'article 62.1.g) de l'LRJPAC per remissió a la de l'article 103.4 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa. La llicència d'obres anul·lada –es deia en el FJ II del Dictamen–emparava unes sales de cinema “la llicència d'activitats de les quals no es podia atorgar sobre la base que l'ús recreatiu no era susceptible d'autoritzar-se en un pati interior d'illa”; malgrat que la llicència s'integrava en un sistema de compensació de beneficis i càrregues del qual s'havia derivat la cessió obligatòria i gratuïta de 1.800 m² destinats a zona verda on existia una plaça d'ús i domini públic.

V. Ara correspon estudiar els elements formals i els aspectes procedimentals de la reclamació.

La legitimació activa no planteja cap qüestió. La societat «G., SL» actua representada per un lletrat, la qual cosa està degudament acreditada en l'expedient. També hi queda acreditat que «G., SL» és el titular de la llicència d'activitats declarada nul·la. La llicència d'obres es va atorgar a «E., SA» i hi consta que «G., SL» va adquirir a aquesta societat les plantes baixes i soterrànies dels edificis el 8 de juliol de 1992 (pàg. 125 de l'expedient de responsabilitat).

La reclamació es dirigeix contra l'Ajuntament de Granollers, que va ser l'entitat competent per a atorgar les llicències posteriorment anul·lades, qui tramita l'expedient i ha estat part en els plets contenciosos administratius.

Atesa la naturalesa de l'expedient, no es pot negar que el reclamant ha tingut ocasió de formular-hi les alegacions que hagi estimat convenientes en defensa del seus drets.

El problema es planteja en la qüestió de si l'acció per a reclamar es pot considerar “viva” i, en conseqüència, correspon analitzar els elements que n'envolten la prescripció.

En primer lloc, la pètica. Com ja s'ha exposat en la cronologia efectuada, la reclamant presenta una petició l'objecte de la qual, en aquell moment, era el debat processal sobre l'execució de la Sentència: conseqüències de l'enderroc de l'edifici, conseqüències econòmiques del projecte, conseqüències econòmiques de la reconstrucció, etc. De l'expedient no es dedueix que es presentin les reclamacions precisament pels danys causats per l'anul·lació de la llicència d'activitats o per l'anul·lació de la llicència d'obres. La Comissió Jurídica Assessora, en diversos dictàmens, ha assenyalat que el resultat de les sentències no és neutre respecte del contingut d'una reclamació i l'objecte d'aquesta; i, en alguns casos, ha entès l'acció interposada prematurament quan els danys no havien resultat efectivament causats, quantificables, etc. Així, en els dictàmens 108/11 i 120/11, en què es deia que la interposició d'un recurs contenciós i la tramitació processal afecten, d'una banda, la temporalitat de l'acció i, d'una altra, l'efectivitat del dany. No obstant això, aquells supòsits es referien a casos on, per exemple, els terrenys deixaven

de tenir una qualificació concreta, segons si s'admetia jurisdiccionalment la validesa o invalidesa de la modificació del planejament efectuada.

En aquest cas que s'analitza es barregen danys al·legats per l'anul·lació de la llicència i llurs conseqüències en la no-execució de l'activitat, costos d'enderroc, de reconstrucció i pèrdues de benefici. Alguns d'aquests conceptes es coneixeran només després d'elaborar-se els projectes corresponents.

L'Ajuntament al·lega que l'acció havia prescrit el 13 de juliol de 2008. No obstant això, aquesta Comissió entén que l'efectivitat del dany i els costos es coneixen un cop executada la Sentència o un cop disposades les fases per a això (llevat d'algun element concret que es pugui conèixer posteriorment).

Malgrat la prescripció al·legada, aquesta Comissió considera que l'acció per reclamar es manté "viva" en el temps, atès que el dany s'exterioritza un cop acomplerta l'execució de la Sentència.

VI. No serà la primera vegada, i menys en l'àmbit urbanístic, en què aquesta Comissió Jurídica Assessora, en referir-se a una reiterada jurisprudència i doctrina pròpia i a sentències del Tribunal Suprem, conclou que la interpretació correcta de l'article 142.4 de l'LRJPAC requereix un contrast entre l'acte administratiu dictat i l'estàndard de legalitat en què l'acte administratiu s'hauria hagut de dictar. Un contrast entre l'actuació administrativa i el marge d'apreciació que l'Administració posseïa a l'hora de dictar l'acte (cal recordar que es tracta d'un edifici dedicat a l'ús de cinemes a l'interior d'illa, dotat d'una configuració *sui generis*, és a dir, piramidal, construït després de diverses operacions urbanístiques).

Doncs bé, en aquests casos, solament quan ha existit un apartament, un allunyament, o un oblit flagrant dels elements i paràmetres urbanístics exigits pel planejament, procedent d'un acte administratiu anul·lat en la via jurisdiccional, es pot parlar realment d'un dany que es pot, a més, qualificar d'antijurídic. Així, doncs, per posar només un exemple, es reproduïx una part de la Sentència de 31 de gener de 2008, del Tribunal Suprem, citada en nombroses ocasions, i reiterada igualment pel mateix Tribunal Suprem: *"el legislador ha querido que ésta actúe libremente dentro de unos márgenes de apreciación con la sola exigencia de que respeten los aspectos reglados que puedan existir de tal manera que el actuar de la Administración no se convierta en arbitrariedad al estar ésta rechazada por el artículo 9.3 de la Constitución. En estos supuestos, parece que no existiría duda de que, siempre que el actuar de la Administración se mantuviese en unos márgenes de apreciación no sólo razonados sino razonables, debería entenderse que no podría hablarse de existencia de lesión antijurídica, dado que el particular vendría obligado por la norma que otorga tales potestades discrecionales a soportar las*

consecuencias derivadas de su ejercicio, siempre que éste se llevase a cabo en los términos antedichos; estaríamos, pues, ante un supuesto en el que existiría una obligación de soportar el posible resultado lesivo." En aquest sentit s'ha pronunciat la Comissió Jurídica Assessora en diversos dictàmens.

D'una banda, tot apunta que les característiques de la naturalesa singular de l'edifici, amb l'estructura reticular piramidal pendent d'un eix vertical central, l'excés del qual és de 3,5 metres de longitud, atenuen la contradicció flagrant i l'allunyament arbitrari en l'apreciació de la legalitat urbanística. En especial, pel que fa a la llicència d'obres (en els mateixos termes de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia, en la qual sempre es fa referència a la il·legalitat de la llicència i al necessari enderroc de les obres).

La singularitat de l'edifici queda constatada davant la dificultat tècnica de modificar-lo o de construir-lo per a ajustar-lo al planejament. Val la pena recordar el mateix escrit de la Fiscalia quan es fa referència, igual que en les providències d'execució, al fet que no és possible la solució constructiva de rebaixar la coberta allà on excedeix d'altura, sinó que és necessari fer una nova coberta per a l'edifici.

Aquesta Comissió Jurídica Assessora no considera que del contingut de la Sentència es derivi una lesió antijurídica que el particular no estigui obligat a suportar, en no haver existit un apartament flagrant de la norma quant a la llicència d'obres anul·lada, anul·lació que ha estat el resultat d'una complexa operació per a determinar quins eren els paràmetres urbanístics aplicables, donada l'especial configuració de l'illa.

D'altra banda, respecte de l'ús de l'activitat recreativa, en no estar permesa, l'allunyament de la legalitat per part de l'Ajuntament no és de tal magnitud que infringeixi la naturalesa del sòl i les regles de volum; l'activitat és vicària de l'edificació i aquesta sobrepassava els estàndards del planejament en l'altura, segons els paràmetres que finalment el Tribunal considerà que eren aplicables .

La Sentència anul·latòria analitza profundament la categoria del sòl on s'implantarà i es debat sobre la naturalesa d'"interior d'illa" o d'interior d'illa enjardinada, qüestió certament susceptible de diverses interpretacions precisament per la singular configuració de l'espai. També s'analitza el concepte d'"activitat recreativa", que, en efecte, és difícil distingir-la de l'activitat econòmica.

La preparació del sòl a la zona, també segons la Sentència, ha requerit planejament i gestió per compensació, i les parts litigants parteixen de la base, amb categories contraposades, que les normes aplicables al desenvolupament urbanístic són diferents si és interior d'illa o zona de jardí públic contigu amb illa, aspecte certament d'interpretació complexa.

En fi, tota aquesta divergència interpretativa que el Tribunal acaba per dirimir després de raonaments prolixos (FJ IV, V i VI de la Sentència) exclou per si mateixa que l'Administració municipal actués amb falta de diligència en l'aplicació de les normes i amb distracció flagrant de la legalitat.

CONCLUSIÓ

És procedent desestimar la reclamació instada per «G., SL» davant de l'Ajuntament de Granollers pels danys i perjudicis derivats de l'anul·lació d'unes llicències d'obres i activitats.